

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XV. Pascha. Damnosa Relapsio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XV.

Festum Resurrectionis D. N. J. C.

Surrexit, non est hic. Marc. 16.

Damnosa Relapsio.

MEminerint AA. mei, Qualis quaestio Epiphaniae festo hic loci nuper fuerit eventitata. Posuit eam Cornelius (1) an solis (1) Cornel. è Catholicis plures hodie salventur, an damnentur? dictam in Jac. 2. est, plures Orco cedere. Assertum hoc unico probatum est A. argumentò, ex stygiis Pseudopolitiae principis desumpto, Plures ex Cathol. damnantur, quia tanto quia nempe plures etiam ex Catholicis animò & lingua, verbò & factò perè per relapsium paschalia festa conspurcant. haec pessima Machiavelli principia fovent & sectantur, iis passim innu- triuntur & immoriuntur. Modicam synopsis potiora haec principia con- clusit, qui dixit: *Factam injuriam talione vindicandam, inglorium haberi & infamem, qui id negligat: inimicitiam fidei amoris pallio tegendam, ut tanto certior occasio praebeatur vindictae: duellum si offeratur, acceptandum, ne ulla honoris jactura incurrat: in convivis ad haustus aequales respon- dendum esse propinanti, licet inde tota ratio tumuletur: ante omnia statui, prolibus, & familiae consulendum, quidquid contra clament Divina vel Ec- clesiastica leges: vitam & fortunas etiam cum dispendio utriusq. legis tuen- das esse &c.* Quid labis, quid luis ac pestilentiae haec avernalis politia Republicae pariat christianae, dictum est Festo memoratò. Nolim ho- die crambem apponere bis coctam. Nunc bona cum venia AA. hanc ipsam quidem quaestiuunculam reassumo, eamque pari sententia decido, longè plures sc. ex Catholicis damnari quam salventur; firmando tamen huic asserto aliud Argumentum exhibeo, quod Festo respondeat hodie- no, numerò quartum, si Cornelium sequamur. Ratio damnationis hu- jus nunc pro tempore à Paschalibus festis hauritur, quae cum turpibus ausis plus dedecorent & conspurcent orthodoxi, accidit pariter, ut tan- to ex sacrilegio rite nunquam expiato plures pereant, & hostiae occum- bant teterrimo Phlegetonti. Haec una ratio praesentis hodie Sermonis objectum erit; quod dum breviter exentero, flexiles animos & attentas aures flagrantibus votis exopto.

(1) Cornel.
in Jac. 2.
A.
Plures ex
Cathol. da-
mnantur,
quia tanto
perè per re-
lapsium pa-
schalia fe-
sta con-
spurcant.

Q₂

Juben-

B. Jubentur passim pro Paschate per Ecclesie Matris preceptum, et
 Describi- immmani flagitiorum Veterno, ex foculento scelerum tumulo, ad vitæ
 tur rela- tiam resurgere Catholici; cum in finem annua exhomologes & re
 plus & pro- schalis Confessio omnibus fidei domesticis sub interminio negatio
 batur. sepultura imperatur; at verò quotus ex animo, ut par est, tumulus
 deserit, tot undique pravitatibus coopertum? quotus hodie feri
 cram colit Anastasin? quotus hodie à morte ad vitam totis viribus
 surgit? nunquid potior hominum pars præcepto Ecclesie pro forma
 pletò, ocius in antiquam scelerum silvam revertitur, & in idem
 recidit volutabrum? vix die confecto, iisdem flagitiis contaminantur
 liqui mox iterum suæ salutis vivunt incurri, toti colligendis opibus inter
 toti cocervandis honorum titulis immerfi, toti fabricandis ædificiis
 hortis, villis & vineis addicti, ut rarò vel nunquam de Deo, de
 aterna, de conscientia sua recogitent, nisi ipso in Paschate, idque
 tantum, quia præcepto Ecclesie confiteri, & mensam Eucharistie
 adire coguntur. Alii mox iterum usuris & simonijs irretiti, bona
 quæ parva ne quidem somniant restituere, licet centies tritum illud
 gustini audiant recapitulari, non dimitti peccatum, nisi restituatur
 latum. Alii suas etiamnum pellices domi fovent, licet expiati, in
 scœnis amoribus usque adeò reimpliciti, ut illis se nequeant expiare
 quia se nunquam serio volunt extricare. Alii denuò lites semina
 rixas fovent, & odia decumana, vindictas animò recoquunt centies
 Alii mox etiam in Paschate popinas frequentant, & luforias tabernis
 quas tamen ob tot & tanta flagitia ibi perpetrata coram conscientia
 bitro tam fortiter ejurabant. Quæ & qualis quæso hæc confessio
 ubi nullum efficax propositum de peccatis conceptum stipar dolent
 Requiritur essentialiter ad absolutionem, firmum Pœnitentis propositum
 dolori sociatum, hoc tamen propositum ita luridè ita oscitanter proce
 rant, nec habere satagunt sed simulant se habere, ac sibimetipsos
 persuadent, se officium pœnitentis ad numerum explevisse. Est sermo
 hoc propositum res sanè perardua, res sublimis & difficilis; hi vero cum
 nullam sibi vim inferre velint, ad rem tam arduam nullatenus commo
 tur, maximè si morbus & articulus mortis accedat, ubi ratio, judicium
 sensus & hominis ægroti vires enormiter debilitantur. Accidit
 ut extot annorum prævio habitu etiam in articulo mortis æquè propo
 tum forment, quale solent Paschalibus festis effigiare, sc. superbia
 verbale, mucidum, emarcidum, emedullatum. Esto itaque pœnitentia
 Catholicorum in agone sacris omnibus communiti diem obeant super
 ma.

mum, si tamen post factam exhomologationem plures dies decumbant, re-
 currit sapientissime pristinorum cupiditatum viva memoria, quae animum
 iis se pacere solitum, ad impium consensum inflectant, ut in pravam
 cogitationem & morosam delectationem praeferat voluptatis consen-
 tiant, ideò maximè, quia tunc daemon eam menti obicere solet & re-
 fricare, gravissimèque hominem in ultimo illo duello tentare consuevit;
 id etiam daemone, in poenam scelerum & negligentia iusto iudicio Deus
 permittit, quae negligentia infecti, adhuc sani pravas cogitationes & re-
 probas cupiditates expugnare noluerunt, sed iis potius quasi equus &
 mulus omnia indulerunt, nullis unquam remediis serio adhibitis, qui-
 bus se inebriandi, fornicandi, rixandi, lusitandi, pejerandi & maledi-
 cendi pravissimos habitus fortiter reprimerent & extirparent. Accidit
 adeò ut plurimi Catholicorum efficacis Propositi defectu confessi licet &
 communicati daemone tentationibus succumbant, & numero propè
 innumerò aeternaliter pereant. Hoc ipsum est, quod à Francisco Pezo-
 lio palam voluit poenitens praedicari, de quo ipse Pezoli (2) sequentia
 commemorat. Venit fortè ad me grandis Peccator, his me verbis cor-
 ram affatus: audi, quæso, Pater confessionem meam, & tunc ad po-
 pulum, quæ dixero, declamet: incidi nuper in rixosum tumultum, ubi
 lethali plagâ fauciat, humi fusus, jam animam agi credebam. Voca-
 batur ocius sacer Curio, qui meam exciperet confessionem, meque Sa-
 cris omnibus ritu catholico instrueret. Alia inter ex me Confessarius
 quærebat, an etiam ex animo hosti meo ignoscerem, sine quo nulla esset
 confessio. Annui, verbis disertis contestatus, me ipsi toto ex corde fa-
 cti veniam dare plenariam; cum autem mihi hæc affirmanti non cre-
 deret, iterum iterumque quaestionem repetiit, an verò imò ex corde ac-
 serio hosti meo ignoscerem? quod si clanculo rancor hæreat cordis me-
 ditullio & spiritus vindictæ, actum esse de salute sempiterna. Adjecit,
 homines facillè verbis lactari, Deum autem cordium rimatorem falli
 non posse; hunc esse, qui verè contritis, & suo cum hoste serio reconcili-
 atis cælum aperiat, & his deficientibus cælum claudat; cum iterum
 annucrem palam denuò testatus, me hosti meo totaliter ignoscere, ab
 eo primùm sacram absolutionem accepi; nunc verò fateor, me nonnisi
 verba Confessario dedisse; nunc enim cogitabam: salvus hac vice mor-
 tem si evasero, fatales insidias hosti struam, ut probe plagas ulciscar; sic
 pessimè animò constitutus, etiam sacrum Viaticum accepi, & Unctio-
 nem. Ita si occubuisssem, aeternum periissem; at verò placuit Deo & in-
 finita illius Bonitati, me adhuc praesenti fato eripere, animos Orco pro-
 ximos

(2) Franc.
 Pezoli
 in lib. de
 emendac.
 Vic.
 C.

Rari ad-
 modum in
 Paschate &
 in articulo
 mortis ho-
 stibus suis
 totaliter
 & cordia-
 liter igno-
 scunt.

Hist.

Q3

ximos sursum ad gloriam promovere. DEO sint gratiæ immortales, quæ me sacris Concionibus tuis voluit assistere, ut inde veri nominis profecto rite concepto animos expiarem; nunc verò ex imo pectore tua teor Paternitati, me nunc primùm seriò hosti meo ignoscere, nulla mentis reservatione intus grassante; rogo unà Patrem, hic audita populo prædicare ne gravetur; credo enim oppidò raros esse, qui salventur; quia oppidò rari sunt, qui etiam in agone, (ne dicam in hosti) confessi & communicati, hostibus, quos nacti sunt, totaliter e corde ignoscant, & omnem penitus rancorem ac vindictæ spiritum animò proscribant.

Quod de ira & inveterato rancore præsens poenitens edixit, id omnibus aliis piceæ generis sceleribus, maximè de luxuria fuerit intelligendum. Longè major numerus est illorum, qui pravis Astrodiaæ pedibus irretiti, sine debito emendationis proposito moriuntur, quam eorum, qui rancore in hostem succensi sine serio veniæ hostibus actu, & proposito reconciliationis, iter adeunt vastissimæ æternitatis. Extant rei hujus Exempla quàm plurima oppidò tragica & funesta. Unum ex centenis adduxisse sufficiat, ut omnes intelligant, quæ effugiendi obiri debeat poenitiæ Sacramentum, ne, quod à potiori sine sermo emendationis proposito expeditur, tandem etiam pravo habitu possumè contracto in ipso mortis articulo perpetim obeatur, cum animæ pereuntis damno nulla unquam temporis ætate reparando.

Factum, quod narrare aggredior, nobili suo de Confessione præperagenda tractatui Vega (3) inseruit, cujus fides è nullo in dubium trahi potest, nisi cæstrò invidia in Hispanum vitæ integrum vesano impetu excedat. Pulsabat fortè intempesta nocte certi Cœnobii portas famulus regans, obsecrans, ocius hero suo Confessarius assistat subita infirmitate correpto. Abrupit omnem moram Pater Operarius, & celeri pede ad portam contendit, famulum pro votis comitaturus. In via sat prolixa quaerit ex verna Pater, unde fatò herus prematur tam repentino? cui ocius verna reposuit tritum illud: nescio; id scio herum à medicis depositum esse, quorum una fuit sententia, eum antè funus fore, quàm Sol *non vomum vitreis caput eruat undis*; interim certum erat & passim omnibus compertum, quàm sceleratam vitam herus duxerit currentem in horam. Ultimam in diem domi secum invisam pellicem retinuit, quam tamen ipse servus baculò jussus est totis ædibus proscribere, ut tequam Pater vocaretur. Cum lecti spondam Confessarius attigisset, vidit ocius potiores vitæ horas jam difluxisse, & agrum magnis passibus

(3) Christ. Vega lib. de Confess. p. 2. c. 3.

D. Rari Venerem inolitam animò proferant, probatur exemplò.

Hist.

bus ad tumultum properare; mox ergo sine ullis ambagibus, hīs eum stimulis ad celerem pœnitentiam induxit: ut video, jam conclamata esset salus corporis; id proin agendum, ut anima servetur, divinæ particula auræ; migrandum est, moriendum est Domine mi; nisi verò ante æternitatis aditum vero dolore ac emendationis proposito scelera sua Dominus expiet per integram confessionem, certa erit Orci victima. Agnovit periculum ægrotus, sensit etiam scelerum mole animos gravari, quot ut relevaret, anxius de salute in ævum firmanda Patrem rogabat, an adhuc medium restaret, quò peccatrix anima salvaretur? lætus hōc quæsitō Confessarius illicō reposuit, nullius salutem conclamatam esse, quamdiu anima suo esset corpori unita: seria confessione animus expietur, salvus erit Sacramentali gratiæ immortalis. Mox ergo se confessioni maturandæ accinxit ager, quam etiam tot inter veræ pœnitentiæ signa, uberes inter lacrimas, & repetitos singultus ita feliciter absolvit, ut modicā pœnitentiā mulctatus, plenariam scelerum absolutionem à Confessionario reciperet. Paulò post

*Venit summa dies & ineluctabile fatum,
Visus abit, fugit auditus, vox tota recedit,
Volvitur ante oculos tristissima mortis imago,
Spiritus intus agens tenues vanescit in auras.*

Læti omnes ac dulci solamine pleni, Deo grates persolvebant pro Sacris ultimis lacrimanti ægro indultis, persuasi malè mori non potuisse, qui tantos inter pœnitentiæ actus ritè per Sacerdotem expiatus, mox sensibus suis orbari cepit, ut peccare ultrà non posset. Pater officio suo perfunctus precibus solitis pro funere fufis, domum revertit, ac re optimè, ut credebat, peracta, se ad quietem recepit. Excussō somnō, primus omnium primo manè ad Sacristiam descendit sacris pro defuncto operaturus. Sacros inter parietes solus harebat Pater; solus ergo sacras vestes induere statuit, certus, venturos interim, qui ad aram sacrificaturo servirent. Jam linteum humerale scapulis aptabat, sensit à tergo linteum dimoveri; stupuit nonnihil ad insolitos motus, & cum retrò versus nil oculis spectaret, resumpsit linteum, idque humeris reposuit, sed unà majori quadam vi sensit, linteum à scapulis repelli. Horrui ad alteram repullam Sacerdos, & mox in seipsum regressus, curas animò revolvit pœnitentes, hīc seipsum affatus: quid hoc rei? an an Deus hōc Sacrificium meum averfatur? altera enim vice dimoto humerali passus sum repullam. An fortè conscientiam premit pravitas aliqua

aliqua Superis invisa & ritè nunquam expiata? Iustrabo sinus; excruciam
 angulos, ne quid labis oculos offendat divinos; cùm verò nil usquam
 malignitatis reperiret, eam in sententiam abiit, se ab orco quodam
 alastore ab hoc misericordiæ Sacrificio repulsum esse, ne animæ purgatis
 tormenta per virtutem Sacrificii dissiparentur; se itaque novam in hoc
 Sacrificii peragendi ultrò erexit, seque omnibus paramentis sacris,
 tente Orco amixit. Unus calix restabat suò nigri coloris peplo
 landus, quem cùm manu preñaret, ecce, alia nigricans manus
 tum præripuit: primùm attonitos subitus tremor irruit artus; hinc
 primùm comæ in altum surgere, & gelidus ima per ossa currere
 sudor. Sacris indutus fugam captâisset; at Deo dante fores reperit
 ter obferatas; interim tristis ex angulo gemitus & horribilis ejulatus
 ejus pullabat; loco itaque affixus & ab alto novâ Dei gratiâ suffusus
 statuit tandem dissipato metu rei certitudinem explorare; cum
 nem resumpto spiritu invisibilem spiritum adjurare, ediceret, quod
 tos gemitus hic locorum effunderet; his dictis articulata vox ex angulo
 lo prodiit: quid oceptas Sacerdos Dei! cui mox iterum Sacerdos
 Domino recens defuncto Missæ Sacrificium offeram. Necdum
 mam syllabam ritè Pater protulit, jam denuò spiritus subintulit: ego
 ego ille sum, cui supetias ferre properas; at verò cùm pro me aternam
 damnato preces omnes sint irritæ, ideò totum hoc Sacrificium
 mitte. Nunquid autem, reposuit Pater, uberrimis lacrymarum
 tibus scelerum luem emaculasti, neque credo à te ullum esse scelus
 tio suppressum, ad hoc iterum Spiritus: verum est, rectè animos
 piavi; neque ullum crimen subitici; ut verò scias, cur & unde
 fulminata sit damnationis æternæ sententia, totam rei pessimæ
 paucis accipe & tuis auditoribus recense: cùm audiendi & loquendi
 su excidisset, tentatus sum gravissimè ab Orco genio his verbis: tu
 vero amica tuæ (pellicem intellige) totaliter oblivisceris? reperi
 ter primùm Orco assultum, dixique, pereat dies, quâ cum hac abjectæ
 frontis muliercula primam familiaritatem contraxi! Post aliquod
 poris intervallum in memoriam reductâ muliercula, alterum remanens
 assultum Phlegeton dixitque: ecce te illa tam teneris amoribus
 ribat, & tu nec signum ultra præbes tam inveteratæ charitatis? sed
 & hunc arietem dixique: & quid inde lucri leno retuli, nisi quod
 die anxius pertimescam, ne me cum illa Justitia divina rogis
 cæt sempiternis. Non cessit Acheroa, altera etiam vice rejectus,
 me tertium affatus: non miror ego, te contra illam tam despoti-

qui, quia oculis tuis tetra mors obverfatur; si verò scires, te vitam tuam plures adhuc in annos extracturum, an etiam tunc amicitiae tam suavi totalem nuntium remitteres? Nec dum omnium dierum lapsus est Sol; poteris adhuc facili negotio corporis salutem in numerosas messes extendere. Sic ad me sentium meorum usu destitutum Orcus tentator. At mea quid voluntas ad hunc ultimum Tartari assultum! ita sane inquebat illa tacito murmure, pristinos amores meos resumere, si fato praesenti subtractus plures in annos durarem; huic pessimae voluntatis Concluso immortuus sum & aeternum damnatus, licet visus sim pientissimè in Domino occubuisse. Ita singultiens spiritus evanuit, & solitariam Patrem de suo miserabili transitu, seu rectius de suo fatali interitu coram edocuit.

Optimi AA. Id quod huic Domino accidit, pluribus aliis imò pænè innumeris legitur accidisse. Non peccavit confitendo flagitia sua praesens poenitens, sed dolendo. Dolor firmari debuit efficaci proposito non relabendi; hoc proposito perperam everfò, una etiam confessio emarcuit, facta in idem lutum relapsu. Vident hinc, quanto cum periculo propositi efficaciam vivi eludant & vegeti; sic enim etiam moribundi flecti ceream voluntatem in turpem assensum & hoc ipso in Tartarum detrudant, si eidem immoriantur. Non sine causa magnus P. August. (4) in hanc proteam peccati destinationem conclamat his verbis: *Pœnitentes, pœnitentes, pœnitentes, si tamen estis pœnitentes, & non irridentes, mutate viam, Deo vestro reconciliamini. Vos pœnitentiam agitis, vos Deo vestro genua figitis, interim Dei patientiam ridetis & subsannatis. Si veri estis pœnitentes, seriò pœniteat vos, si verè non pœnitet vos, pœnitentes non estis; si autem pœniteat, cur facitis, quod male fecistis? si fecisse pœniteat, nolite facere; si adhuc facitis, certe pœnitentes non estis.* Sc. Hæc optima argumentatio est, quam omnibus hodie disputandam propono; quomodo enim displicere poterit, quòd placet? *propositum pœnitentiæ* (verba sunt Blesensis (5) *perseverantia comitatur*; quid enim omnia Sacra proderunt pœnitenti, si ad vomitum pœnitens revertatur? Oraculum est Augustinianum: *Inanis est pœnitentia, quam sequens coinquinat culpa.* Vulnus iteratum tardius sanatur. Lugens & peccans veniam non meretur. *Nil profunt lamenta, si replicentur peccata, nec valeat de malis veniam petere, & mala denuo iterare.* Oraculum est Gregorianum (6) *qui admissa plangunt neq; tamen deserunt, se inaniter mundant & nequiter coinquinant; pro iniquitatibus in oratione suspirant, neq; tamen iniquis operationibus mentem avocant; fatentur se male fecisse, neq; tamen*

E.
Nulla est
Confessio,
efficaci
proposito
destituta.

(4) S. Aug.
Serm. 217.
de temp. &
hom. 41.
& 50.

(5) Petr.
Bles. tr. de
Conf. Sa-
cram.

(6) S. Gre-
gor. 3. past.
mon. 31.

R

finem

finem volunt suis male factis imponere; acculant humiliter in conspectu Dei peccata; & eadem peccata, quae humilitate sermonis accusant corde peroso contumaciter accumulunt; medelam postulant à medico, & in perniciem suam subrogant adiutorium morbo, & sic inaniter verbis querunt placatum. In iudicem, quem factis reprobis ad furorem provocant; tales nunquam diluunt peccatum gemendo; quia non desinunt peccare post gemitum; pro- minibus gemunt, & post gemitum ad scelera sua revertunt. Hac Gregorius. Curemus proinde, ut nostra, nostris à peccatis Resurrectionis vina respondeat, de qua Angelus dixit hodiernus: Surrexit, non est. Surgamus è flagitiorum vetero per seriam per integram confessionem per veri nominis contritionem, cui suum semper efficacis junctum propositum, omnes pravas occasiones posthac constanter devitant omnibus popinis & lusoriis tabernis, lustris, angulis, & reproborum cietatibus nuntium totalem remittendi, omnes pellices & iniquum mammonam aedibus & praeordiis nostris proscribendi; ita & nobis lix Alleluja accinetur, si tamen prius etiam de nobis dici potuit: Surrexit, non est hic; surrexit alius à se ipso, Deo suo per Sacramentum scelerum expiationem integrè reconciliatus, Deo suo perpetuo unitus hic per gratiam, illi per gloriam insolubili vinculo uniendus.

Amen.

